

พ.ร.บ. ป่าไม้

จำเลยมีไม้เต็งรัง ไม้เหียง ไม้พลวง ไม้มะค่าแต้ และไม้แดง อันเป็นไม้ประเภทหวงห้าม ไม่มี รอยตราค่าภาคหลวงประทับ รวม ๔๗,๘๔๖ ท่อน เป็นไม้คัดเปลือกยาว ๑๒๐ เซนติเมตร ถึง ๓๐๐ เซนติเมตร โกวัดโดยรอบประมาณ ๒๐-๓๐ เซนติเมตร ดังนั้น เป็นแต่ไม้ที่ตัดออกเป็นท่อนยังไม่ถึงขนาด เป็นไม้แปรรูป จึงเป็นหน้าที่จำเลยที่จะต้องแสดงให้เห็นว่า ได้มาโดยชอบด้วยกฎหมายตามความหมายในพระราช- บัญญัติป่าไม้

คำพิพากษา

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ ๒๘๓/๒๔๙๕

ศาลฎีกา

วันที่ ๑๓ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๙๕

ความอาญา

อัยการราชบุรี

โจทก์

ระหว่าง

นายกิมเฮง แซ่ตัน

จำเลย

เรื่อง มีไม้ประเภทหวงห้ามไว้โดยไม่รับอนุญาต

โจทก์ฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ลงวันที่ ๖ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๙๔

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๔๙๓ เวลากลางวันจำเลยบังอาจมีไม้เต็งรัง ไม้เหียง ไม้พลวง ไม้มะค่าแต้ และไม้แดงอันยังมิได้แปรรูป ซึ่งเป็นไม้ประเภทหวงห้ามในท้องที่จังหวัดราชบุรี และได้มีรอยตราค่าภาคหลวงประทับ ไว้ในความครอบครองของจำเลยเพื่อการคำนวณ ๔๗,๘๔๖ ท่อน คิดเป็น เนื้อไม้ ๓๕๑ ลูกบาศก์เมตร ซึ่งจะต้องเสียค่าภาคหลวง ๒,๗๔๗ บาท ๔๐ สตางค์ โดยจำเลยพิสูจน์ไม่ได้ว่า ได้ไม้เหล่านี้มาโดยชอบด้วยกฎหมาย เจ้าพนักงานจับจำเลยพร้อมด้วยไม้เป็นของกลาง ขอให้ลงโทษจำเลยตาม พระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ มาตรา ๖๔, ๗๔ และให้ริบของกลาง

จำเลยให้การปฏิเสธว่าได้กระทำผิด

ศาลจังหวัดราชบุรีพิจารณาแล้ว พิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ มาตรา ๖๔ ให้ปรับ ๕๐๐ บาท ไม่เสียค่าปรับจัดการตามกฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๑๘ ของกลางริบ

จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ฟังว่า จำเลยพิสูจน์ได้ว่า ได้ไม้ของกลางมาโดยชอบด้วยกฎหมาย ทั้งเห็นว่าไม้ของกลางนี้เป็นไม้พืนซึ่งแสดงว่าได้มีการแปรรูปแล้ว จึงพิพากษากลับคำพิพากษาศาลชั้นต้นให้ ยกฟ้องโจทก์ ไม้ของกลางคืนจำเลย

โจทก์ฎีกา

ศาลฎีกาได้ตรวจสำนวนประชุมปรึกษาคดีแล้ว ทางพิจารณาได้ความว่า เจ้าพนักงานจับไม้ประเภท หวงห้ามได้ที่จำเลย ตามจำนวนดังที่ปรากฏในฟ้องของโจทก์ซึ่งจำเลยก็รับในข้อนี้ เป็นไม้คัดเปลือกยาว ๑๒๐ เซนติเมตร ถึง ๓๐๐ เซนติเมตร โกวัดโดยรอบประมาณ ๒๐-๓๐ เซนติเมตร ไม่มีรอยตราค่าภาคหลวง ประทับ ศาลฎีกาเห็นว่าไม้รายนี้เป็นแต่ไม้ที่ตัดออกเป็นท่อนยังไม่ถึงขนาดเป็นไม้แปรรูป ฉะนั้นจึงเป็นหน้าที่ ของจำเลยที่จะต้องแสดงให้เห็นว่า ได้มาโดยชอบด้วยกฎหมายตามความหมายในพระราชบัญญัติป่าไม้

จำเลยนำสืบว่า จำเลยซื้อไม้รายันไว้โดยไม่รู้ว่า เป็นไม้อะไร และได้ส่งใบเสร็จเสียค่าภาคหลวงเป็น
พยาน จำเลยเก็บใบเสร็จไว้บ้าง หายเสียบ้าง ใบเสร็จที่จำเลยอ้างไม่ปรากฏว่าเป็นไม้อะไร และจะเป็นใบเสร็จ
สำหรับไม้รายันหรือไม่ก็ไม่ปรากฏ ทั้งจำเลยไม่มีพยานแสดงให้เห็นได้ว่าเป็นใบเสร็จสำหรับไม้รายัน เจ้าพนักงาน
ป่าไม้ซึ่งเป็นพยานโจทก์เบิกความยืนยันว่า แม้แต่กิ่งก้านไม้เต็งรัง ไม้แดง ไม้มะค่า ไม้เต้ ทางราชการก็ไม่
อนุญาตให้ตัดทำฟันเพราะเกรงจะนำไปสวมรอยทำให้ป่าไม้เสียหาย จำเลยให้การไว้ในชั้นสอบสวนว่า ผู้ขายไม้
ให้จำเลยไม่ได้ให้ใบอนุญาตแก่จำเลย เขาจะได้รับอนุญาตหรือไม่จำเลยไม่รู้ จำเลยรับสารภาพว่า ได้มีไม้รายัน
ไว้โดยไม่ได้รับอนุญาตจริง ในตอนเบิกความชั้นศาล จำเลยก็เบิกความรับว่าจำเลยให้การชั้นสอบสวนด้วยความ
สมัครใจ ศาลฎีกาเห็นว่า จำเลยสืบแสดงไม่ได้ว่าจำเลยได้ไม้ของกลางมาโดยชอบด้วยกฎหมายตามความใน
พระราชบัญญัติป่าไม้ ศาลชั้นต้นลงโทษจำเลยชอบแล้วฎีกาโจทก์ฟังขึ้น

จึงพร้อมกันพิพากษากลับคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ให้ลงโทษจำเลยตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

ป. บัดตพงศ์

เลขาธิการกรมวิทย์

นาถปริญญ์